

С. Чилингировъ.

Метачъ.

Зноенъ день, и знойно пàри
По настилка, тротуари.
Слънчевъ жаръ и въ жара смрадъ
По неметения градъ.

Прахъ и блъсъкъ предъ очитъ
На кжщята отъ стенитъ.
Вжтре нѣкой хърка въ сънъ,
Въ потъ отруденъ — другъ навънъ.

Бий часовникътъ далече:
Петъ — измѣрено отсѣче.
Хлопна прѣзорецъ. Сънливъ
Зина господинъ красивъ.

— Гледамъ: слънцето не спира
Сънкитъ си да простира.
Не далече е ношъта,
И едва, едва мета.

— Ехъ, да можехъ да полегна,
Въ пухъ снага си да обтегна . . .
Но сждба — това рекла:
Бръскай въ сметъ за сметъ метла.

